Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 13. Warszawa, dnia 20 kwietnia 1935 r. **Rok XVIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.".

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

65.

OKÓLNIK Nr. 23

z dnia 12 kwietnia 1935 r.

o prowadzeniu zbiórek publicznych przez zakony żebrzące.

(Nr. AP. 1-20).

Do

P. P. Wojewodów. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Z uwagi na podniesione wątpliwości i pewną rozbieżność w postępowaniu władz w zakresie prowadzenia zbiórek publicznych przez zakony żebrzące, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Zakony żebrzące nie są wolne od obowiązku uzyskiwania pozwoleń, przewidzianych w ustawie z dnia 15 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 162).

Z istoty jednak zakonu żebrzącego wynika, że są one w położeniu szczególnem; podstawą ich istnienia i pracy jest korzystanie z ofiarności publicznej. Zbieranie ofiar staje się tu czynnością normalną i ciągłą. Wypływa stąd konieczność do pewnego stopnia odrębnego, a nieraz nawet wyjątkowego traktowania próśb zakonów żebrzących w tych sprawach.

Z reguły więc, jeżeli zakon żebrzący istotnie nie posiada innych źródeł dochodu lub też jeśli dochody takie są niewspółmiernie małe w stosunku do rzeczywistych potrzeb zakonu,

pozwolenie na zbiórkę publiczną powinno mu być wydane. Wydania takiego pozwolenia (w granicach koniecznej potrzeby) nie mogą wstrzymywać nawet ogólne zarządzenia o ograniczeniu akcyj zbiórkowych, wydane np. ze względu na szczególne nasilenie akcji na rzecz pomocy bezrobotnym i t. p. Jest to tem bardziej słuszne, że zakony żebrzące w większości przypadków prowadzą działalność dobroczynną, która w razie braku niezbędnych funduszów musiałaby być zahamowane.

Zasięg terytorjalny akcji zbiórkowej powinien się kształtować w zależności od rozmiarów potrzeb zakonu oraz stopnia zainteresowania danego obszaru w jego istnieniu i działalności; zasięg ten mógłby obejmować więc obszar, na którym znajduje się siedziba zakonu i ewent. obszary, korzystające z jego działalności dobroczynnej; inne obszary mogą być objęte taką zbiórką, tylko w razie konieczności i jeśli miejscowe warunki na to pozwalają.

Oczywiście wydawanie i warunki pozwoleń będą również zależne od tego, czy zakon pod względem organizacyjnym daje pewność należytego korzystania z pozwolenia.

Z uwagi na normalny charakter oraz potrzebę dostosowywania akcyj zbiórkowych do wyżej podanych warunków, przy wydawaniu pozwoleń zakonom żebrzącym należy stosować zwykły tryb postępowania t. zn. w razie szerszego zasięgu zbiórki decydować po porozumieniu się z zainteresowanemi wojewódzkiemi władzami administracji ogólnej.

Wkońcu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina, że rozporządzenie z dnia 14 lipca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 638) w §§ 1 ust. 3 i 10 ust. 1 przewiduje specjalne ulgi co do sposobu przeprowadzania zbiórek przez zakony.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

66.

PISMO OKÓLNE
z dnia 9 kwietnia 1935 r.
o skreślaniu z list poborowych i ewidencji wojskowej osób, podlegających powsz. obow. wojsk., zmarłych zagranicą.
(Nr. Wojsk. A. 8-9-2).

Do
P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Wobec trudności, jakie pociąga za sobą wydobywanie metryk (dowodów) śmierci obywateli polskich, zmarłych zagranicą, a tem samem trudności w ścisłem wykonaniu przepisu art. 32 ustawy o powsz. obow. wojsk. w stosunku do tych osób, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spraw Wojskowych zezwala na przyjmowanie nadsyłanych przez urzędy konsularne Rzeczypospolitej Polskiej urzędowych stwierdzeń faktów śmierci zagranicą osób, podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu zamiast metryk (dowodów) śmierci.

Stwierdzenia te będą podstawą skreślenia danych osób z list poborowych i z ewidencji wojskowej.

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

67.

PISMO OKÓLNE
z dnia 10 kwietnia 1935 r.
o uzgadnianiu zarządzeń w zakresie rachunkowości.
(Nr. GB. 22-17-10).

P. P. Wojewodom oraz Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę,

przesyła się pismo Ministerstwa Komunikacji Nr. FBR. 6/1 do wiadomości z nadmienieniem, że ewentualne pisma sprzeczne z powyższem winny być przedłożone Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
DEPARTAMENT FINANSOWY

Nr. FBR. 6/1.
Warszawa, dnia 5 stycznia 1935 r.

Do
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie

W odpowiedzi na pismo z dnia 30 października 1934 r. Nr. GB. 22/17. Ministerstwo Komunikacji przyjmuje wyrażoną w niem zasadę, że zarządzenia w sprawach rachunkowości w podległych urzędach administracji ogólnej wydaje wyłącznie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie spostrzeżeń i wniosków zainteresowanych ministerstw resortowych.

Wyjątek stanowią specjalne przepisy i zarządzenia rachunkowe (dla Państwowego Funduszu Drogowego i państwowych wytwórni materjałów drogowych), ponieważ ze względu na szczególny ich charakter musi je wydawać Ministerstwo Komunikacji po uzgodnieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

podpis
DYREKTOR DEPARTAMENTU

68.

PISMO OKÓLNE
z dnia 15 kwietnia 1935 r.
o specjalnych kwotach dla funkcjonarjuszów państwowych, utrzymujących liczniejszą rodzinę.
(Nr. GB. 13-57-2).

Do
P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczo-

ne zarządzenie Ministerstwa Skarbu, wydane w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów z dnia 25 września 1933 r. Nr. D. III. 12214/1, normujące przyznawanie specjalnych kwot funkcjonarjuszom państwowym, utrzymującym liczniejszą rodzinę.

Równocześnie Ministerstwo zaznacza, że specjalne kwoty, o których mowa, będą mogły być przyznawane przez Panów poszczególnym podwładnym funkcjonarjuszom państwowym z kredytu rozporządzalnego w Dziale 2 § 2 „Różne świadczenia osobowe“ w ramach kwoty, przeznaczonej na „zasiłki i nagrody“.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 12214/1/34.

Warszawa,
dnia 25 września 1934 r.

Specjalne kwoty dla funkcjonarjuszów państwowych, utrzymujących liczniejszą rodzinę.

Do
Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw.

W porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) przewiduje wstawianie do preliminarza budżetowego specjalnych kwot dla funkcjonarjuszów państwowych, utrzymujących liczniejszą rodzinę.

O ile zatem kredyty na ten cel są w budżecie państwowym przewidziane, należy przyznawać w ramach tych kredytów odnośne kwoty pod następującemi warunkami:

1) kwoty te mają charakter zasiłków, przyznanie ich zatem zależy od swobodnego uznania władzy i następuje wyłącznie na prośbę interesowanej osoby;

2) za liczniejszą rodzinę uważać należy co najmniej cztery osoby, pozostające na utrzymaniu uprawnionego, w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28.X.1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664);

3) przy przyznawaniu omawianych kwot kierować się należy względami na materjalną sytuację petenta, przyczem przyznawanie zasiłków winno być ograniczone do funkcjonarjuszów pobierających uposażenie grupy nie wyższej od VII i analogicznych grup w innych rodzajach służby państwowej;

4) omawiane kwoty mogą być przyznane najwyżej na jeden rok budżetowy w razie istnienia warunków, wymaganych dla ich przyznania bądź jednorazowo, bądź w ratach (miesięcznych, kwartalnych i t. p.), przyczem wysokość kwoty, przyznanej danej osobie w ciągu roku budżetowego, nie może przekraczać jednomiesięcznego uposażenia zasadniczego danej osoby;

5) stwierdzenie istnienia warunków, koniecznych dla przyznania omawianych kwot, następuje w sposób analogiczny, jak odnośnie do dawnych dodatków ekonomicznych z ustawy z dnia 9.X.1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924).

(—) Nowak
DYREKTOR DEPARTAMENTU

69.

PISMO OKÓLNE

z dnia 15 kwietnia 1935 r.

o uchwale Rady Ministrów w sprawie zamówień na druki.

(Nr. GL. 50-18-86)

Do
P. P. Wojewodów (z wyj. śląskiego) i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z wykonaniem zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 14 lutego 1935 r. Nr. GL. 50/18-78 w sprawie centralizacji zamówień na druki, poszczególne urzędy wojewódzkie zgłaszają zamówienia na druki z całego zakresu działania administracji ogólnej.

Na skutek powyższego stanu rzeczy Ministerstwo wyjaśnia co następuje:

Akcja centralizacji zamówień w myśl przytoczonej w zarządzeniu z dnia 14 lutego 1935 r. Nr. GL. 50/18-78 uchwały Rady Ministrów z dnia 19 października 1934 r. i okólnika Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 1934 r. Nr. kol. 53 obowiązuje wszystkie resorty.

Równolegle z tą akcją postępuje akcja normalizacji i racjonalizacji druków.

W myśl zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26.X.1933 r. Nr. GL. 50/18-3 o powołaniu wojewódzkich Podkomisyj Normalizacji Druków, Podkomisje te obowiązane były do czuwania jedynie nad stroną organizacyjną akcji normalizacyjnej we władzach administracji ogólnej. Co się zaś tyczyło przygotowania druków, to obowiązek ten obejmował tylko druki z zakresu administracji spraw wewnętrznych.

Analogicznie tedy i zarządzenie o centralizacji zamówień na druki dotyczy w odniesieniu do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wyłącznie zamówień na druki z zakresu administracji spraw wewnętrznych.

W sprawach zamówień na druki z resortów zespolonych należy zastosować się odpowiednio do zarządzeń zainteresowanych władz centralnych.

W związku z zapytaniem jednego z urzędów wojewódzkich, czy należy rozwiązać Wojewódzką Podkomisję Normalizacji Druków czy też utrzymać ją, Ministerstwo wyjaśnia, że do czasu wydania w tym względzie zarządzeń, wymienione Podkomisje winny być utrzymane.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

70.

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 kwietnia 1935 r.

o interpretacji art. 62 ust. 3 ustawy o powsz. obow. wojsk. i § 231 ust. 1 rozp. wyk. do niej.

(Nr. Wojsk. B 8-6-2)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W pewnym wypadku zaszła kwestja co do tego, czy można udzielać ulgi z art. 62 ustep 3 ustawy o powsz. obow. wojsk. poborowym, uprawnionym do tej ulgi, którzy wnoszą podania na początku roku kalendarzowego, w którym kończą 23 lata życia (t. j. przed okresem poboru głównego), czy też należy im udzielić odroczenia służby wojskowej z art. 59 pkt. 1 lub 2 ustawy do dn. 1 października, zaś ulgi z art. 62 ust. 3 ustawy dopiero po wniesieniu podania w okresie poboru głównego.

Wyjaśniając tę kwestję Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spraw Wojskowych komunikuje, że na podstawie § 231 ust. 1 rozp. wyk. do ustawy o powsz. obow. wojsk., poborowym, którzy wnieśli podania o odroczenie służby wojskowej z art. 59 pkt. 1 lub 2 ustawy w roku kalendarzowym, w którym kończą 23 lata życia należy w razie posiadania warunków udzielać ulgi z art. 62 ustęp 3 tej ustawy bez względu na to, czy podanie z usprawiedliwionych przyczyn wniesione zostało na początku roku kalendarzowego (przed okresem poboru głównego), czy też później.

Rozpatrywanie jednak tych spraw powinno być szczególnie dokładnie badane.

(—) *Wyszyński mjr.*
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Otrzymują ponadto
Min. Spraw Wojsk. Dep. Uzup.

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 12 kwietnia Nr. 25 Rok 1935

Poz. 169. Ustawa z dnia 18 marca 1935 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni.

Poz. 170. Ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu cukru skrobiowego.

Poz. 171. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o budowie normalnotorowych kolei: Mława — Ostrołęka, Zegrze — Wyszków i Nowojelnia — Nowogródek.

Poz. 172. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 marca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o przyjmowaniu przez notarjuszy na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej obligacyj 6% Pożyczki Narodowej na pokrycie należności z tytułu podatku od darowizn.

Poz. 173. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 kwietnia 1935 r. o uzupełnieniu taryfy na wyroby tytoniowe.

Poz. 174. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1935 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu cukru skrobiowego.

Poz. 175. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 marca 1935 r. o wyjęciu niektórych rodzajów statków morskich z pod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków.

z 13 kwietnia Nr. 26 Rok 1935

Poz. 176. Ustawa z dnia 22 marca 1935 r. o zmianie ustawy z dnia 29 marca 1926 r. o prawie autorskiem.

Poz. 177. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o Inwalidzkim Sądzie Administracyjnym.

Rozdział I.

Organizacja.

Art. 1. (1) Przy Najwyższym Trybunale Administracyjnym tworzy się Inwalidzki Sąd Administracyjny, jako sąd szczególny, powołany do orzekania o legalności orzeczeń, wydanych w sprawach zaopatrzeń inwalidów wojennych i wojskowych oraz osób pozostałych po tych inwalidach, po poległych, zaginionych i zmarłych w związku ze służbą wojskową.

(2) Inwalidzki Sąd Administracyjny nazywany będzie w dalszych przepisach ustawy niniejszej „Sądem".

Art. 2. (1) Sąd wydaje wyroki w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Językiem sądowym jest język polski.

Art. 3. (1) Sąd składa się z Przewodniczącego, jego zastępcy oraz potrzebnej liczby sędziów i ławników.

(2) Przewodniczącego i sędziów Sądu deleguje Pierwszy Prezes Najwyższego Trybunału Administracyjnego z pośród sędziów Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Zastępcą Przewodniczącego Sądu jest wyznaczony przezeń sędzia.

(3) Ławników powołuje na okres roczny Prezes Rady Ministrów w dwóch grupach: w grupie urzędników i w grupie inwalidów; w grupie urzędników z pośród posiadających ukończone wykształcenie prawnicze urzędników (pracowników kontraktowych), podległych Ministrowi Skarbu i Ministrowi Opieki Społecznej, za zgodą właściwego Ministra, w grupie inwalidów na wspólny wniosek Ministrów: Skarbu i Opieki Społecznej, z listy kandydatów, przedstawionych przez stowarzyszenia inwalidów, rozciągające swą działalność na obszar całego Państwa.

Art. 4. Ławnikiem w grupie inwalidów może być tylko inwalida wojenny lub wojskowy, obywatel polski, który korzysta w pełni z praw

cywilnych i obywatelskich, jest nieskazitelnego charakteru, ukończył 30 lat, posiada co najmniej średnie wykształcenie i włada językiem polskim w słowie i piśmie. Od zajmowania tego stanowiska wyłączeni są: członkowie Sejmu i Senatu, posłowie Sejmu Śląskiego oraz funkcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi w służbie czynnej.

Art. 5. (1) Ławnicy są w sprawowaniu swego urzędu niezawiśli.

(2) Ławnicy składają przed objęciem urzędu przed Przewodniczącym Sądu następujące przyrzeczenie:

„Przyrzekam, że na powierzonym mi urzędzie ławnika Inwalidzkiego Sądu Administracyjnego będę sumiennie i gorliwie spełniał powierzone mi obowiązki, poświęcając im całą swą wiedzę i doświadczenie, a sprawiedliwość bezstronnie i zgodnie z przepisami prawa wymierzał".

Art. 6. Z urzędnikiem, który pełni funkcje ławnika, może być w czasie pełnienia tych funkcyj rozwiązany stosunek służbowy tylko na jego prośbę, albo w drodze postępowania dyscyplinarnego lub w wykonaniu wyroku sądowego.

Art. 7. (1) Prezes Rady Ministrów może odwołać ławnika przed upływem czasu, na który został powołany:

1) na własne jego żądanie;

2) gdy utraci jeden z warunków, wymaganych prawem dla objęcia urzędu ławnika;

3) dla dobra wymiaru sprawiedliwości.

(2) Odwołanie w przypadkach, przewidzianych w pkt. 2) i 3) może nastąpić tylko na podstawie orzeczenia kolegjum sędziowskiego (art. 10 ust. (2)).

Art. 8. Sędziowie ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną według przepisów o Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

Art. 9. Sąd orzeka w składzie: Przewodniczącego lub sędziego, jako przewodniczącego, oraz dwóch ławników: jednego z grupy urzędników i jednego z grupy inwalidów.

Art. 10. (1) Kolegjum orzekające może przekazać rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, budzącego wątpliwości, kolegjum sędziowskiemu Sądu.

(2) Kolegjum sędziowskie składa się z Przewodniczącego Sądu lub jego zastępcy oraz dwóch sędziów.

(3) Kolegjum sędziowskie może zwrócić się do Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego o przekazanie rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, budzącego poważne wątpliwości, kolegjum zwiększonemu lub zgromadzeniu ogólnemu Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Do rozstrzygnięć kolegjum zwiększonego i zgromadzenia ogólnego Najwyższego Trybunału Administracyjnego w tych sprawach stosuje się odpowiednio przepisy art. 10 ust. (3) i art. 11 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

(4) Rozstrzygnięcia kolegjów wiążą kolegjum orzekające przy wydawaniu orzeczenia w danej sprawie.

(5) Odstąpienie w innej sprawie od zasady prawnej, wpisanej do księgi, wymaga ponownego rozstrzygnięcia kolegjum, które daną zasadę uchwaliło, przyczem co do przekazania rozstrzygnięcia stosuje się odpowiednio przepisy ust. (1) — (3).

Art. 11. (1) Administrację oraz bezpośredni nadzór nad Sądem sprawuje Pierwszy Prezes Najwyższego Trybunału Administracyjnego; naczelny nadzór należy do Prezesa Rady Ministrów. Przepisy art. 18 ust. (2) i (3) oraz art. 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806) stosuje się tu odpowiednio.

(2) W zakresie postępowania Sądem kieruje jego Przewodniczący.

Art. 12. Czynności pomocnicze i kancelaryjne Sądu załatwiają sekretarjat prawniczy oraz kancelarja sądowa Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 13. Prezes Rady Ministrów wydaje w drodze rozporządzenia regulamin Sądu, w którym określa: tryb wewnętrznego urzędowania Sądu, sposób powoływania ławników, zasady wynagrodzenia ławników za udział w posiedzeniach i strój urzędowy sędziów i ławników na rozprawach.

Art. 14. Do Sądu stosuje się odpowiednio art. 3, 6, 7 i 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

Rozdział II.

Postępowanie.

Art. 15. W postępowaniu przed Sądem stosuje się odpowiednio przepisy części II rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806), jeżeli przepisy rozdziału niniejszego nie stanowią inaczej.

Art. 16. (1) Sprawozdawcą na rozprawie i posiedzeniu niejawnem może być tylko sędzia lub ławnik z grupy urzędników.

(2) Prawa i obowiązki przewodniczącego Izby należą do Przewodniczącego Sądu.

(3) Orzeczenia, przewidziane w art. 61 i 101 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806), wydaje Przewodniczący Sądu.

Art. 17. Jeżeli stan faktyczny sprawy wymaga uzupełnienia, Sąd może przekazać sprawę władzy pozwanej do ponownego ustalenia w terminie określonym stanu faktycznego, według podanych przez siebie wskazówek i dopiero po otrzymaniu tak zmienionych akt administracyjnych przystąpić do wydania orzeczenia w sprawie.

Art. 18. (1) Uznając skargę za uzasadnioną, Sąd może bądź uchylić zaskarżone orze-

czenie, bądź zastąpić to orzeczenie własnem rozstrzygnięciem.

(2) Władza, której orzeczenie zostało zastąpione własnem rozstrzygnięciem Sądu, obowiązana jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia jej wypisu wyroku wydać odpowiednie zarządzenie celem wykonania wyroku.

Rozdział III.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 19. (1) Sąd rozpoczyna swe czynności z dniem 1 października 1935 r.

(2) Z dniem tym zostaną mu przekazane wszystkie sprawy, wchodzące do zakresu jego właściwości, a znajdujące się w Najwyższym Trybunale Administracyjnym, z wyjątkiem spraw, w których Najwyższy Trybunał Administracyjny wyznaczył daty rozpoznania.

(3) W czasie od wejścia w życie ustawy niniejszej do rozpoczęcia czynności Sądu skargi na orzeczenia, wymienione w art. 1, powinny być wnoszone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 20. Wykonanie ustawy niniejszej poručza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 21. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 30 września 1940 r.

Poz. 178. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o uwolnieniu od odpowiedzialności karnej w sprawach o przestępstwa podatkowe.

Poz. 179. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o dodatkowych kredytach na rok 1932/33.

Poz. 180. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o dodatkowych kredytach na rok 1933/34.

Poz. 181. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych.

Art. 1. W ustawie z dnia 18 marca 1932 r. o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 69, poz. 516) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 1 na końcu pkt. 1) dodaje się zdanie: „Ponadto uprawnienia te przysługują wszystkim tym dzierżawcom i poddzierżawcom, którzy wydzierżawili grunty po dniu 18 lipca 1919 r., a przed 28 sierpnia 1924 r., o ile poza tem zachodzą warunki, przewidziane w wyżej powołanych przepisach o ochronie drobnych dzierżawców rolnych, i o ile grunty znajdują się jeszcze w posiadaniu osób, uprawnionych do wykupu.";

2) w art. 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„2) Cenę nabycia gruntów, jeżeli strony nie umówią się inaczej, ustala się według zasad, stosowanych przy określaniu ceny sprzedażnej parcelowanych gruntów państwowych.";

3) w art. 4 w ust. 1) wyrazy: „ceny rynkowej dzierżawionych gruntów (cz. 2 art. 2)" zastępuje się wyrazami: „ceny dzierżawionych gruntów, ustalonej według zasad, stosowanych przy określaniu ceny sprzedażnej parcelowanych gruntów państwowych";

4) art. 10 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 10. Na żądanie obu lub jednej ze stron, a w miarę potrzeby z urzędu, właściwa władza (art. 7) wzywa rzeczoznawców na koszt tej strony, która żądała powołania rzeczoznawców, a jeżeli powołania żądały obie strony, lub jeżeli powołanie nastąpiło z urzędu — na koszt obu stron w równych częściach, jeżeli pomiędzy stronami nie nastąpiło porozumienie co do innego podziału kosztów.";

5) w art. 14 ust. 2) otrzymuje brzmienie następujące:

„2) Prawo składania podań wygasa z dniem 1 kwietnia 1936 r.";

6) w art. 15 dotychczasowy tekst oznacza się jako ust. 1) oraz dodaje się nowy ustęp, jako ust. 2), treści następującej:

„2) Postępowanie przymusowe, wszczęte na wniosek właściciela dzierżawionego gruntu, umarza się, jeżeli dzierżawca złoży oświadczenie, że zrzeka się uprawnienia do wykupu gruntów. Zrzeczenie się wykupu nie ogranicza uprawnień dzierżawcy, wynikających z przepisów o ochronie drobnych dzierżawców rolnych.";

7) w art. 17 w ust. 2) zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie następujące: „Jeżeli kredyt, przewidziany w ust. 1), nie zostanie przyznany, lub przyznany zostanie tylko w części, starosta może w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, ustaloną w postępowaniu przymusowem cenę wykupu, lub resztę tej ceny rozłożyć na spłaty najwyżej 15-letnie w ratach półrocznych, przy odpowiedniem zabezpieczeniu hipotecznem na nabytych gruntach.", a w zdaniach trzeciem i czwartem cyfrę: „$4^1/_2$" zastępuje się cyfrą: „3".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 307) ze zmianami, wprowadzonemi późniejszemi przepisami oraz ustawą niniejszą.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej poručza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 182. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o sprzedaży, zamianie i bezpłatnem odstąpieniu niektórych nieruchomości państwowych.

Poz. 183. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanji i Północnej Irlandji, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r.

Poz. 184. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej w Pradze dnia 10 lutego 1934 r.

Poz. 185. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji protokółu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 10 lutego 1934 r., podpisanego w Warszawie dnia 8 lutego 1935 r.

Poz. 186. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji prowizorycznego porozumienia handlowego między Polską a Hiszpanją z dnia 2 listopada 1934 r.

Poz. 187. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji: 1) układu dodatkowego do konwencji handlowej polsko-szwajcarskiej z dnia 26 czerwca 1922 r., podpisanego wraz z listami A i B i protokółem końcowym w Bernie dnia 3 lutego 1934 r., oraz 2) porozumienia w formie not, wymienionych w Warszawie w dniach 30 marca i 20 kwietnia 1934 r. między Rządem Polskim a Rządem Szwajcarskim w sprawie clenia tłoków do silników spalinowych.

Poz. 188. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji traktatu przyjaźni, handlowego i osiedleńczego między Rzecząpospolitą Polską a Cesarstwem Abisynji, podpisanego w Paryżu dnia 26 grudnia 1934 r.

Poz. 189. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia celnego między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad z dnia 1 grudnia 1934 r.

Poz. 190. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji protokółu taryfowego polsko-norweskiego, podpisanego w Warszawie dnia 8 stycznia 1935 r.

Poz. 191. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o wzajemnej wymianie towarowej, podpisanego wraz z załącznikiem w Warszawie dnia 11 października 1934 r.

Poz. 192. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji układu między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie wykupu obligacyj zachodnio-pruskich, podpisanego w Berlinie dnia 10 listopada 1934 r.

Poz. 193. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Łotewską, dotyczącego ubezpieczeń społecznych, podpisanego w Rydze dnia 20 grudnia 1934 r.

Poz. 194. Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie ratyfikacji konwencji konsularnej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Bułgarji, podpisanej wraz z protokółem końcowym w Sofji dnia 22 grudnia 1934 r.

Poz. 195. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1935 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Poz. 196. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. o oznaczeniu instytucyj kredytu długoterminowego, uprawnionych do dokonywania konwersji.

Poz. 197. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. o ustaleniu listy związków rewizyjnych, zrzeszających spółdzielnie kredytowe, których wierzytelności nie podlegają przepisom ustawy z dnia 29 marca 1933 r. o ulgach w zakresie oprocentowania i terminów spłaty wierzytelności hipotecznych oraz przepisom rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 6 kwietnia Nr. 81 Rok 1935

Poz. 115. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Oficerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

z 8 kwietnia Nr. 82 Rok 1935

Poz. 116. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 marca 1935 r. o utworzeniu Zarządów Państwowych Gospodarstw Rybnych w Dębowcu, Dzierzkowicach, Łyszkowicach i na jeziorze Gople oraz Zarządu Państwowego Gospodarstwa Łąkowego w Rząśniku.

z 9 kwietnia Nr. 83 Rok 1935

z 10 kwietnia Nr. 84 Rok 1935

z 11 kwietnia Nr. 85 Rok 1935

z 12 kwietnia Nr. 86 Rok 1935

z 13 kwietnia Nr. 87 Rok 1935

Poz. 117. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 118. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 27 marca 1935 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 12 marca 1935 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich gałęzi przemysłu, z wyłączeniem przemysłów wyliczonych w umowie na obszarze województwa pomorskiego oraz niektórych powiatów województwa poznańskiego.

IV. Orzecznictwo.

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N.T.A." rocznik XII rok 1934 dział A.

Nr. 711A.

Byli obywatele byłego Imperjum Rosyjskiego, należący do „innych kategorji", o których mowa w p. 1 art. VI Traktatu Ryskiego (poz. 300/1921 Dz. Ust.), nabyli w dniu 30 kwietnia

1921 r. z mocy prawa samego obywatelstwo sowieckiej Rosji lub też Ukrainy. (Teza).

(Wyrok z 5 stycznia 1934 l. rej. 3074/31).

Nr. 712A.

Jeżeli wdowa wystąpiła dwukrotnie z żądaniem przyznania jej zaopatrzenia, przewidzianego w ustawie z 18 marca 1921 r. poz. 195 Dz. Ust., a pierwsze, wcześniejsze, z tych żądań zostało prawomocnie oddalone, to w razie uwzględnienia żądania drugiego wyłącznie data tego drugiego zgłoszenia służy za podstawę określenia terminu początkowego zaopatrzenia w myśl art. 24 wymienionej ustawy w brzmieniu, zmienionem nowelą z 7 marca 1929 r. poz. 229 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 9 stycznia 1934 l. rej. 7760/32).

Nr. 716A.

W myśl art. 5 i 6 ustawy z 18 marca 1921 r. poz. 195 Dz. Ust. prawo do uzyskania zaopatrzenia uzależnione jest od utraty pewnego minimalnego procentu zdolności zarobkowej, a nie zdolności zawodowej.

(Wyrok z 15 stycznia 1934 l. rej. 7139/30).

Nr. 719A.

Ponowne przyjęcie do służby funkcjonarjusza, zwolnionego z odprawą, — nawet gdy nastąpiło przed upływem okresu, za który odprawa została przyznana, — nie stanowi podstawy do traktowania jego służby jako nieprzerwanej w rozumieniu art. 11 i 37 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. (Teza).

(Wyrok z 25 stycznia 1934 l. rej. 9879/31).

Nr. 720A.

Towarzystwa Ochotniczych Straży Ogniowych na terenie b. zaboru rosyjskiego, o ile do ich zadań statutowych należy przedsiębranie środków zaradczych, zmierzających ku zapobieganiu pożarom, a jednym ze środków takich, statutem przewidzianych, jest prawo utrzymywania oddziałów kominiarskich w celu czyszczenia kominów, — należą do kategorji osób prawnych, uprawnionych w myśl § 5 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z 4 czerwca 1930 r. poz. 390 Dz. Ust. do ubiegania się o koncesję na wykonywanie przemysłu kominiarskiego. (Teza).

(Wyrok z 26 stycznia 1934 l. rej. 5686/31).

Nr. 722A.

Stosunek służbowy urzędników komunalnych (niekontraktowych) na obszarze b. zaboru rosyjskiego nie ma charakteru publiczno-prawnego.

(Wyrok z 3 lutego 1934 l. rej. 1849/31).

Nr. 725A.

Zarzuty co do wyłączeń z art. 2 i 3 ustawy scaleniowej poz. 833/1927 Dz. Ust. winny być uwzględnione już w pierwszem stadjum postępowania, t. j. przy ustalaniu granic obszaru scalenia, wówczas, gdy włączony teren podlega wyłączeniu z mocy powołanych artykułów w całości, a nie w części. (Por. Zb. wyr. Nr. 145A). (Teza).

(Wyrok z 13 lutego 1934 l. rej. 10357/31).

Nr. 726A.

Jest wadliwością postępowania administracyjnego, jeżeli w wypadku, gdy po uchyleniu przez N. T. A. orzeczenia władzy administracyjnej wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe środki dowodowe, których władza przy wydawaniu uchylonego wyrokiem orzeczenia nie mogła była bez własnej winy wykorzystać — władza, przed wydaniem nowego orzeczenia w wykonaniu wyroku N. T. A. zaniecha uzupełnienia postępowania w trybie, wskazanym w art. 92 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust., przez danie stronie możności oświadczenia się co do tych nowych okoliczności czy też środków dowodowych. Zasada prawna, wpis. do ks. zas. pr.).

(Wyrok z 15 lutego 1934 l. rej. 3746/31).

Nr. 728A.

W myśl przepisów rosyjskiej ustawy lekarskiej wyd. 1905 r. (Zb. Pr. Ces. Ros. tom XIII), właścicielem normalnej apteki publicznej może być osoba, nie posiadająca kwalifikacji naukowo-fachowych, pod warunkiem powierzenia zarządu apteki osobie, takie kwalifikacje posiadającej. (Teza).

(Wyrok z 16 lutego 1934 l. rej. 6387/31).

Nr. 729A.

Orzeczenie administracyjne winno być w myśl art. 75 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust. zaopatrzone w własnoręczny podpis przedstawiciela danej władzy. Zastąpienie jednak podpisu własnoręcznego odciskiem pieczęci samo przez się niema istotnego znaczenia dla skuteczności prawnej. (Teza).

(Wyrok z 16 lutego 1934 l. rej. 8007/32).

Nr. 732A.

Żydzi, zamieszkujący stale zagranicą, nie mogą być pociągani do opłacania składek na cele wyznaniowe żydowskie na podstawie art. 48 przepisów o organizacji gmin wyznaniowych żydowskich (poz. 500/1928 Dz. Ust.) z tytułu posiadania majątku lub innych źródeł dochodowych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, gdyż Żydzi ci, w myśl art. 1 tychże przepisów, nie są członkami Żydowskiego Związku Religijnego. (Teza).

(Wyrok z 23 lutego 1934 l. rej. 5243/31).

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.